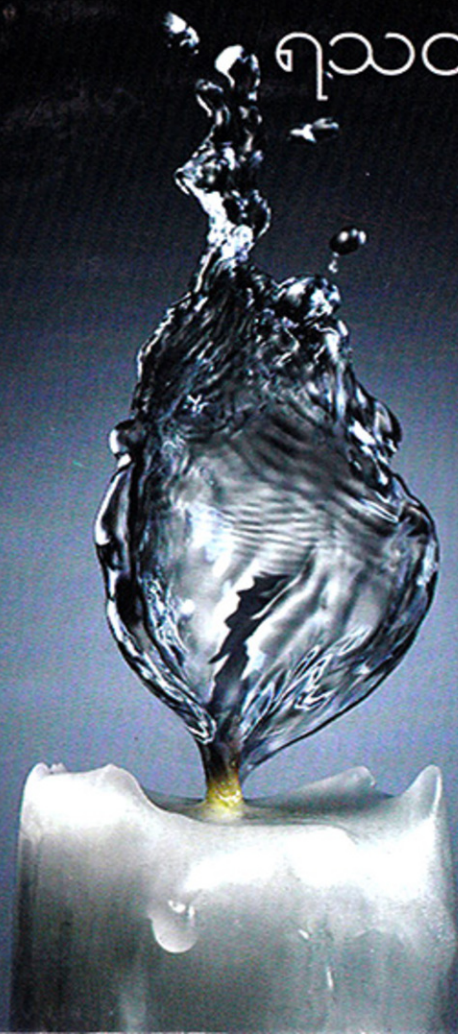

မျှော် အင်ကြင်း

အပင်းနှစ်သွယ် နှင့်
ရသဝတ္ထုတို့စာစုများ

Design by : Nay Lin Aung (Comet)

စာရေးဆရာနှင့် လောကအမြင်

(၁)

စာမျက်နှာများ ပေါ်တွင် ရသစာပေ၊ သုတစာပေများ ရေးသားနေသူ တိုင်းသည် ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်၏ စာပေဆိုင်ရာ အဆိုအမိန့်တစ်ခုဖြစ်သော စု၊ တု၊ ပြု ကို မလွဲမသွေ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသည် ချည်း ဖြစ်သည်။ ။ ဦးစားပထမ၊ စာပေဝမ်းစာများ စုကြရသည်။ ။ မိမိ လေးစားသော စာရေးဆရာ၊ စာပေပညာရှင်ကြီးများ ၏ စာပေထုံးကို နှလုံးမူ၍ စာပေရေးသားခြင်းဆိုင်ရာ ပညာရပ်များကို တု ကြရသည်။ ။ စာပေဝမ်းစာလည်း အသင့်အတင့် ကြွယ်ဝ လာပြီ။ ။ အရေးအသား ပိုင်းဆိုင်ရာတွင် လည်း တကယ် တတ်ပွန် လာပြီဆိုလျှင် မိမိရေးသားလိုသည့် အကြောင်းအရာကို မိမိ ထက်သန်ရာ စာပေပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ‘ချ’ရေးကြတော့သည်။ ။ ဤသို့ ရေးသားခြင်းသည် ပင်လျှင် ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ် ၏ အဆိုအရ ပြု ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

စာပေရေးသားနေကြသူတိုင်းသည် ကိုယ်တိုင် ပြုသည့် အဆင့်၊ ရသစာပေ၊ သုတစာပေများ ရေးသားသည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေကြသည့်တိုင် မိမိစာပေဘဝ၏ ကနဦးအစ လှေကားထစ်ဖြစ်သော စာပေဝမ်းစာဖြည့်တင်းသည့် စုသည့်အဆင့်ကိုတော့ ဆက်လက်ဖြတ်သန်း နေကြရစေမည်ဖြစ်သည်။ ။ သို့မှ သာ စာပေများ ရေးသားပြုစုရာတွင် ရသမြောက်၍ ခွန်အားပြည့်ဖြိုးသော စာပေများကို ဖန်တီး

ထုဆစ်နိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ။

(၂)

ကျွန်တော်သည် စာဖတ်သူများ ၏ လေးစားအသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရသော ယနေ့ခေတ် စာရေးဆရာ အတော်များများ နှင့် ထဲထဲဝင်ဝင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု ရှိထားသည်။ ။ ရံဖန်ရံခါ ထိုဆရာများ နှင့် စာအကြောင်း၊ ပေအကြောင်း ပြောဆိုဖြစ်သည့်အခါ အချို့က ‘သူတို့ သည် ဝါသနာအလျောက် စာ ပေးရေးသားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း’ပြောကြသည်။ ။ အချို့က ‘ဝမ်းရေးအတွက် (ကြိုးစံကိုင်၍ စာအစုံ) ရေးသားနေကြောင်း’ ပြောတတ်ကြသည်။ ။ ‘ယုံကြည်ချက်တစ်ခုခုဖြင့် ရေးသားနေပါသည်’ ဆိုသော စာရေးဆရာမျိုးကား ရှားပါးလွန်းနေသည်။ ။ ဆယ်စုနှစ်နှစ်စုခန့်အတွင်း စာဖတ်ပရိသတ်၏ အသိ အမှတ်ပြုခြင်းခံရသော စာရေးဆရာအချို့၏ ရောင်းတမ်းဝင်စာအုပ်များ တွင် စာရေးဆရာ၏ ‘စာပေယုံကြည်ချက်’ကိုလည်းကောင်း၊ ‘လောကအမြင်’ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရ ‘နည်း’လွန်း ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ ။

လူကြိုက်များ သော ဈေးကွက်ဝင် စာရေးဆရာများ ၏ စာအုပ်စာပေများ တွင် ၎င်းတို့ ၏ ‘စာ ပေယုံကြည်ချက်’ နှင့် ‘လောကအမြင်’ချို့တဲ့အားနည်းနေခြင်းသည် ၎င်းတို့ ၏ စာဖတ်ပရိသတ်အား အပျော်ဖတ်စာပေများ တွင် သာ ‘နစ်မွန်း’နေစေအောင် တွန်းပို့နေဘိသို့ ရှိသည်။ ။

ထိုထိုသော စာရေးဆရာများ သည် ‘စာပေယုံကြည်ချက်’ လုံးဝချို့တဲ့ နေသည် လား၊ ‘လော ကအမြင်’ပါးလျား၍ လား ...

သို့မဟုတ်ပါက..

ထိုထိုသော ဆရာများ သာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်ချေမည်။

(၃)

ကျွန်တော်သည် သုတစာပေပင်ဖြစ်စေ၊ ရသာစာပေအနွယ်ဝင် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်နှင့် လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ်များကိုပင် ဖတ်ရှုဖြစ်သည့် အခါ စာရေးဆရာ၏ ‘စာပေယုံကြည်ချက်’ နှင့် ‘လောကအမြင်’ ကို ဂရုတစိုက် ရှာဖွေခဲ့သည် ချည်းပင်။ ထိုအခါ ‘တွေ့’ရသည် လည်း ရှိသည် ။ ‘မတွေ့’ ရသည် လည်း ရှိသည် ။ ‘မူန်ဝါးဝါး’ တွေ့ရသည် မျိုး ရှိသလို၊ ‘လင်းလင်းပြက်ပြက်’တွေ့ရသည် မျိုးလည်း ရှိသည် ။ ထိုသို့ တွေ့မြင်ရသည့်အခါများ တွင် ထိုစာရေးဆရာ၏ ‘စာပေယုံကြည်ချက်’နှင့် ‘လောကအမြင်’သည် ၊ ကျွန်တော်နှင့် တိုက်ဆိုင်သည် ဖြစ်စေ၊ ကွဲလွဲသည် ဖြစ်စေ ထိုစာရေးဆရာကို ‘စာရေးဆရာပီသသူ’အဖြစ် သိမှတ်ကြိုဆိုမိသည် ချည်းပင်။

အကြောင်းမူ ...

ထိုစာရေးဆရာတွင် ‘လောကအမြင်’ရှိသည် ဟူ၍ ကျွန်တော် ယုံကြည်လက်ခံမိသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ကလောင်အမည်တစ်ခုခု ခံယူထားသည့် စာရေးသူတိုင်းသည် ‘စာပေယုံကြည်ချက်’နှင့် ‘လောကအမြင်’ကို မလွဲမသွေ စွဲကိုင်ထားကြရမည်ဖြစ်သည် ။

မိမိရေးသားသော စာတစ်ပုဒ်၊ စာတစ်အုပ်တွင် မိမိ၏ ‘လောကအမြင်’

င်'ကို အလျဉ်းသင့်သလို ဖော်ပြရန် ဝန်လေးသော စာရေးသူတစ်ယောက်၏ နှလုံးသား၌ 'လောကအမြင်'ချို့တဲ့ ခေါင်းပါး နေလျှင် 'စာပေယုံကြည်ချက်'ဆိုသည် လည်း လုံးဝ ကင်းပနေလိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ 'စာပေယုံကြည်ချက်'ဟူသည် 'လောကအမြင်'ထက် ပိုမိုကျယ်ဝန်း နက်ရှိုင်းသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

လောကအမြင်...တဲ့ ။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်သည် သူဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် (သို့မဟုတ်) လတ်တလောဖြတ်သန်း နေရသည့် ခေတ်၊ စနစ်နှင့် လူမှုဘဝ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရေးဖွဲ့ရာတွင် ထိုခေတ်၊ စနစ်အပေါ် လူမှုပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် သူရှုမြင်သုံးသပ်သည့်အမြင်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သူကျင်လည်ခဲ့ရသည့်၊ သူကျင် လည်နေရသည့် 'လောက' (လူ့ဘောင်၊ လူ့အလွှာအသီးသီး) အပေါ် ရှုမြင်သည့် 'အမြင်'ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မဟုတ်သည့်တိုင် အငွေ့အသက်မျှလောက်ပင် ဖြစ်စေ၊ ပါးပါးရေးရေးမျှပင်ဖြစ်စေ ... ကြုံဖြန့်ရစမြဲပင် ဖြစ်သည် ။ တစ်စုံတစ်ရာသော 'အမြင်'ပူးကပ်သက်ဝင်ခြင်းမရှိသော စာအုပ်စာပေသည် 'လောကအမြင်'ချို့တဲ့ သော စာပေအမျိုးအစား။ အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သော စာပေအမျိုး အစားဝင်သာ ဖြစ်ချေမည်။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ 'စာပေယုံကြည်ချက်'အလေးအပေါ့ အနက်အရှိုင်းသည် ထိုစာ ရေးဆရာ၏ 'လောကအမြင်'အပေါ်တွင် အခြေခံလျက် ရှိသည် ။

သရုပ်မှန်စာပေကို မြတ်နိုးဖက်တွယ်ကြသူတိုင်းသည် စာရေးဆရာ၏ 'လောကအမြင်'ကို တန်ဖိုးထားကြသည် ချည်းပင် ဖြစ်သည် ။

ဆယ်စုနှစ်ကျော်အတွင်း စုခြင်းနှင့် တုခြင်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရပြီး ကိုယ်တိုင်ပြုသူအဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော ဆရာမ သျှီ (အင်ကြင်း) ကား သရုပ်မှန်စာပေ၏ ဘက်တော်သားတစ်ဦးဖြစ် သည် ဟု ဆိုချင်သည် ။

၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် ‘သောင်းပြောင်းထွေလာ’မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခြင်းခံရသော ‘ဖူးစာလမ်းဆုံ ဆိုသော်လည်း ’ ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေလောကထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သော ဆရာမသည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်နှင့် ၂၀၀၃ ခုနှစ်များ တွင် ပခုက္ကူဦးအုံးဖေ စာပေ ပထမဆုနှင့် ဒုတိယဆုများကို ဝတ္ထုရှည်များ ဖြင့် ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့ပြီး လုံးချင်းဝတ္ထု () အုပ်နှင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် (၁) အုပ် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည် သာမက လစဉ်ထုတ် ရသစုံမဂ္ဂဇင်းများ တွင် လည်း သရုပ်မှန်ဝတ္ထုတိုများကို စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားနေသူဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်သည် ဆရာမ သျှီ (အင်ကြင်း)၏ သရုပ်မှန်စာပေများ နှင့် ရင်းနှီးပြီး နှစ်အတန် ကြာတော့မှ လူချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရခြင်းဖြစ်သည် ။

ရသစာပေ ရေးသားနေသည့် စာရေးဆရာများ ထဲတွင် ‘လူနှင့်စာ’ တစ်ထပ်တည်းကျသူများ ... အလွန်ရှားပါးသည် ။ ‘လူနှင့်စာ’ တစ်ထပ်တည်းကျသူ စာရေးဆရာများကို လက်ချိုးရေတွက်၍ ရနိုင်လောက်သည် ။ ထိုအထဲတွင် ဆရာမ သျှီ (အင်ကြင်း) ပါဝင်နေသည် ဟု ဆိုလိုက်ချင်သည် ။

ယခု ဤ...ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွင် ပါဝင်သော ဝတ္ထုတိုများ သည် မဂ္ဂဇင်းအသီးသီး၏ အယ် ဒီတာစားပွဲများကို အောင်မြင်စွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီးဖြစ်သော သရုပ်မှန်ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။ ။ ယင်း ဝတ္ထုတို အားလုံးလိုလိုတွင် ဆရာမသျှို (အင်ကြင်း) သည် သူ့ဘဝနှင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ မရိုးနိုင်သော လူမှုဘဝများကို သူ့အမြင် သူ့ရှုထောင့်မှ သူမြင်သလို ရေးဖွဲ့တင်ပြရာ၌ ဝတ္ထုတိုရေးသားခြင်း အတတ်ပညာအပြင်၊ လင်းလက်ပြီးပြက်သော ‘လောကအမြင်’ များကိုပါ လှပစွာ ရက်ဖောက်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ။ ဥပမာ...ကောက်နုတ်ပြရလျှင် ...

"နေရာမရွေး၊ လူမရွေး၊ ငွေပေးနိုင်တဲ့ သူနဲ့ စိတ်ပါသည် ဖြစ်စေ၊ စိတ်မပါသည် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ ပျော်ပါးခွင့်ပေးရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ... တွေးကြည့်ရုံနဲ့ နှလုံးသွေးပျက်လောက်အောင် လူဖြစ်ရုံးတဲ့ ဘဝပါပဲ။

(လူဖြစ်ရုံးတဲ့ မိန်းမ)

စောင့်စည်းအပ်သော မိန်းကလေးတို့ ၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာထက် အပြစ်ကင်းစင်သော လွတ် လပ်ပွင့်လင်းမှုကို လက်ခံကျင့်သုံးသောခေတ်တစ်ခုကို ရောက်နေပြီလားဟု တွေးမိသည်။ ။ မိန်းကလေးကစ၍ ချစ်ရေးဆိုတတ်သော ကိုရီးယားရုပ်ရှင်၏ ယဉ်ကျေးမှုစီးကြောင်းသည် ၊ မြန်မာမိန်းကလေးထုထဲသို့ စီးဝင်နေပြီလား...ဟု ထိတ်လန့်စွာတွေးမိရင်း

(မှ ိုနှင့်အပျို)

"အိမ်မှာ စားတော့ သက်သတ်လွတ်၊ အလှူအိမ်မှာ အလကားစားရ

ရင် သက်သတ်မလွတ်ပါ ဘူး"ဆိုသော ကာတွန်းရုပ်ပြောင်ထဲက လူတွေ
လည်း အပြင်မှာ အမှန်ရှိပေလိမ့်မည်။

(အသားစား သတ္တဝါ)

မီးသည် လောင်စာမှန်သမျှကို မငြင်းဆန်ဘဲ ဝါးမျိုတတ်သလို လော
ကသည် လည်း တပ်မက်မှုမှန်သမျှ ရှာဖွေ ဝါးမျိုနေမည်သာ။ ဘဝတစ်ခု
မှာ သုခနှင့် ဒုက္ခကို ချိန်ခွင်ခွက်တစ်ခုစီမှာ တည့်ချိန် ကြည့်လျှင်၊ ဒုက္ခဘ
က်က အလေးသာလိမ့်မည်။ သို့သော် လူသားတိုင်းသည် ဒုက္ခနှင့် ယှက်
နွယ်နေသော သောကတွေကို ခံစားလျက် ကြိုးစားရုန်းကန်ရတာကိုပင်
ဘဝတစ်ခု၏ အနှစ်သာရဟု ထင်မှန်းမသိ ထင်မှတ်နေကြသည် ဟု ..

(စိန်ပန်းပင်အောက်မှာ)

လောကသစ်၏ ရင်ခွင်မှာ တွေ့ကြုံရသော မိန့်ဆွေသစ်အချို့၏ မျက်
နှာဖုံးအတူတွေ။ ရင်ထဲက မဟုတ်ဘဲ၊ လည်ချောင်းဆီက လာသည့် စ
ကားချို့ချို့တွေကို အော်ဂလီဆန်စွာ၊ သိနားလည်ခွင့် ရ လာလေလေ၊ ...
ငယ်ငယ်က ပေါင်းခဲ့သည့် ငယ်ပေါင်းတွေ၏ ဖြူစင်သော ခင်မင်မှုတွေ
ကို တမ်းတ၊ လွမ်းရလေ ဖြစ်၏။

(ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်)

"လူ့သဘာဝဆိုတာကလည်း နှင်းဆီပန်းကို ဆူးစူးခံပြီး ခူးယူမြတ်နိုး

တတ်သလို သဘာဝအရ မြေမှာ ကြွေကျနေတဲ့ အကာအကွယ်မဲ့ ခရေပ
န်းကို အပျော်သဘောနဲ့ နင်းခြေချင်သူတွေ ရှိနေတာပဲ။

(လူနှင့်လူ)

အင်း...အနည်းဆုံး ထရန်စဖာတော့ ထိမှာ ပဲဟု ... သူမ တွေးမိသ
ည် ။ ဘယ်တတ်နိုင်မှာ လဲလေ၊ "ယမင်းရွှေဇင်ဇော်" ကို မသိလို့ ရိုက်မိ
တာလို့ ရိုက်ခဲ့မိပါတယ်လို့ ဝန်ခံတောင်းပန်စကားဆိုရ လျှင်တော့ ... အ
နန္တဂိုဏ်းဝင် ဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာကို မြောင်းပုပ်ထဲလွှ
င့်ပစ်လိုက် ရသလို ဖြစ်ပေတော့မည်။

(အလင်းနှစ်သွယ်)

စသည့်...စသည့်...

ဝတ္ထုတိုများ တွင် ဆရာမ သျှီ (အင်ကြင်း) သည် ရေးဖွဲ့တင်ပြသည့်
ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း (အကြောင်းအရာ)နှင့် ဇာတ်ကောင်စရိုက်အပေါ်တွင် မူ
တည်၍ သူ၏ 'လောကအမြင်'များကို စာဖတ်သူ သဘောပေါက်လွယ်၊
မြင်သာလွယ်၊ ခံစားနားလည်လွယ်အောင် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဖော်ပြသွား
သည် မှာ ၊ မဟူရာတင်းတိမ်နောက်ခံတွင် စိန်ပွင့်ကလေးများ ပြိုးကနဲ
...ပြက်ကနဲ လင်းလက် သွားဘိသို့ ခံစားရသည် ။

ဆရာမ သျှီ(အင်ကြင်း)၏ ဤဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွင် ဝတ္ထုတိုပုဒ်ရေ
() ပါဝင်ရာ ဝတ္ထုတိုင်းသည် သူ၏ ဘဝနှင့် လူမှုပတ်ဝန်းကျင် အကြော
င်းများ ချည်း ဖြစ်သည် ။ ဝတ္ထုအချို့ကို ကိုယ်တိုင်ခံစား၍ ၊ ဝတ္ထုအချို့ကို
'အငှား'ခံစားပြီး ရေးဖွဲ့ထားသည် ။ ကိုယ်တိုင်ခံစားရေးဖွဲ့ထားသည့် ဝ

တ္ထုပင်ဖြစ်စေ အငှားခံစားပြီး ရေးဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထုပင်ဖြစ်စေ ဝတ္ထုတို
င်းတွင် စာရေးသူ၏ "လောက အမြင်" ကို လှပကျွမ်းကျင်စွာ ရက်ယှက်
ထားသဖြင့် ဝတ္ထုတိုအားလုံးသည် တစ်စတစ်စ ချည့်နဲ့ လာနေသော ယ
နေ့သရုပ်မှန် စာပေလောကအတွက် အင်အားသစ်များ ဖြစ်နေသည်။ ။ ရ
သ စာပေလောကတွင် နေရာပျောက်လုမတတ် ဖြစ်နေသော သရုပ်မှန်ဝ
တ္ထုတိုများ ပြန်လည်ရှင်သန်ထမြောက်ရေးအတွက် အလင်းစများ
လည်း ဖြစ်သည်။ ။

ဤစာအုပ်ပါ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်စီ တစ်ပုဒ်စီမှ 'လောကအမြင်'များကို
ခံစားရင်း ဆရာမ သျှို(အင်ကြင်း)၏ စာပေနည်းအိမ်တစ်နေရာတွင် သ
နွေတည်စ 'စာပေယုံကြည်ချက်'ကို ရေးရေးမျှ မြင်တွေ့နိုင်လိမ့်မည်ထင်
သည်။ ။

မှော်ဝန်းကြည်မြတ်

လူဖြစ်ရှုံးတဲ့ မိန်းမ

‘တိမ်သန္ဓာ’သည် ပင်မတက္ကသိုလ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ တည်ရှိသလို မြို့ထဲနှင့် ဆက်သွယ်ရန် ဗဟိုအချက်အချာမှာ ရှိသော အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တိမ်သန္ဓာတွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူများ အပြင် ဌာနဆိုင်ရာဝန်ထမ်းများ၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများ၊ သင်တန်းသူများ၊ အလုပ်ရှာနေဆဲသူများ စသည်ဖြင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ အလွှာမျိုးစုံမှ အမျိုးသမီး အချို့ရှိသော အဆောင်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

အဆောင်၏ ဖွဲ့စည်းပုံက မီးရထားပုံ ရှည်မျောမျောဖြစ်သည်။ အလယ်အူကြောင်းမှာ စင်္ကြံလမ်းရှိပြီး လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ နှစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ တန်းစီဖွဲ့ထားသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။ မီးရထားပုံ တိုက်အလျား၏ ဘေးဘက် (ခေါင်းရင်းဘက်)မှာ သွပ်ဖိတစ်ခုချပြီး အခန်းကျယ်တစ်ခု ထပ်ဆွဲထားသည်။ ထိုအခန်းကျယ်သည် အဆောင်ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်၊ အဆောင်မှူးအဖြစ် တာဝန်ယူသူလည်း ဖြစ်သော အပျိုကြီးဒေါ်ပပ၏ အိမ်ပင်ဖြစ်လေ၏။

ဒေါ်ပပသည် အသက်လေးဆယ်စွန်းရုံ အပျိုကြီးဖြစ်သော်လည်း အဆောင်ကျောင်းသူအပျို လေးများနှင့် အပြိုင်နုနယ်လှပစွာ ပြင်ဆင်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူမ၏ စည်းကမ်းတွေကို အဆောင်ကျောင်းသူများက စီးကပ်သည်။ ကပ်သီးကပ်သတ်နိုင်သည် ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။

တိမ်သဉ္ဇာမှာ ထမင်းချက်ခွင့်မရှိ။ ဒေါ်ပပက တာဝန်ယူပြီးလျှင် ညမနက်အတွက် တစ်လ ချက်ခ သုံးရာနှင့်ချက်ပေးသည် ။ ရေသန့်ဘူးရောင်းသည် ။ တစ်ဖက်ကခေါ်၍ ပြောလျှင်လည်း ငွေ ပေးရသည် ။ ကြာကြာပြောလျှင် မိတာကြေးမပါ ပြောခ သက်သက် တစ်ရာကျော်တတ်သည် ။ အဆောင်၏ ဝင်ပေါက်မှာ ပြင်ပဧည့်သည် ဝင်ခွင့်မပြုဟု စာရေးထားသည် ။ ဝင်ခွင့်ပြုလျှင်လည်း ဧည့်ခံစရာ ဧည့်ခန်းသီးခြားမရှိပါ ။ ထို့ကြောင့် ဧည့်ချိန်ဆိုလျှင် အဆောင်ရှေ့ လမ်းဘေးက သစ်ပင်ရိပ်မှာ မတ်တတ်စကားဝိုင်းအချို့ ရှိတတ်သည် ။ အချို့ကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်ကြသည် ။

အခန်းတွေက နှစ်ယောက်ခန်းဖြစ်သော်လည်း အကျယ်အဝန်းမှာ တစ်ယောက်ခန်းစာသာ ရှိ သည် ။ ဒါကိုပင် ခုတင်နှစ်လုံးထည့်ပြီး နှစ်ယောက်ခန်းအဖြစ် ဖွဲ့စည်းထားခြင်းဖြစ်သည် ။ ခုတင်အကျယ်အဝန်းက တစ်တောင့်ထွာသာသာရှိရာ အိပ်နေရင်း ခုတင်ပေါ်မှ လိမ့်မကျအောင် အထူးသတိ ထား၍ အိပ်ရခြင်းအတတ်ပညာကို တိမ်သဉ္ဇာအဆောင်သူတွေ အချိန်တိုအတွင်း တတ်ကျွမ်းကြ လေ၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ တိမ်သဉ္ဇာသည် နှစ်ဖက်အခန်းလွတ်မရှိ။ အမြဲပြည့်နေလေ့ရှိသည် ။ ပြီးတော့ တိမ်သဉ္ဇာမှာ နေသော အဆောင်သူများ ၏ အနာဂတ်အိပ်မက်များကလည်း တိမ်ဖြူတိမ်ပြာတွေလို ကောင်းကင်မှ ဝေ့ဝဲနေသည် ။ သို့သော် တိမ်ဆိုတာ တည်မြဲခြင်းမှ မရှိတာ။ လေတိုက်၍ တိမ်တွေ ရွေ့ လျားလွင့်ပါးတတ်သလို တိမ်ညိုဖုံး၍ လည်း အနာဂတ်အိပ်မက်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားတာမျိုးရှိသေးတာပဲ။

တိမ်သဉ္ဇာမှာ လူဝင်လူထွက် အပြောင်းအလဲ အနည်းငယ်ရှိသော်လည်း ထိုအဆောင်ကိုပင် မိမိ၏ နေအိမ်သဖွယ် နှစ်ရှည်လများ နေထိုင်သူ

တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူမ၏ နာမည်ကလည်း ထူးဆန်းပေစွ။ "မုန်းမေ့အောင်" တဲ့ ၊ "မုန်းမေ့အောင်" ဟု ပဲ ဆိုပါတော့။ သူမ၏ နာမည်သည် ခေတ်ကာလပေါ် ဝတ္ထုအချို့မှာ ကဲ့သို့ နာမည်လှလှဆန်းဆန်းဖြစ်ရန် တမင်လှည့်ခေါ်ထားခြင်းမဟုတ်သလို သူမ၏ နာမည်အဖျားလုံးဖြစ်သော "အောင်"ဆိုတာကလည်း သူမ၏ ဖခင်နာမည်ကို ဘိုဆန်ဆန် ဖြည့်စွက်မှ ညွှ်ခေါ်ထားခြင်း မဟုတ်တာ သိသာပါသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် "မုန်းမေ့အောင်" ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုတည်းမှာ ပင် အဓိပ္ပာယ်က ပြည့်စုံနေသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

မုန်းမေ့အောင်၏ ပုံစံက ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် အသားညိုညိုနှင့် ယောက်ျားလျာပုံပေါက်သော်လည်း သေချာကြည့်လျှင် ညိုစိမ့်စိမ့်နှင့် ချောသောမိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။ ။ မည်းနက်ရှည်လျားစွာ ကျစ်ချထားသော ဆံပင်နှင့် ပိန်သွယ်သောကိုယ်ကို ရုပ်အင်္ဂါလက်တို့၊ ထဘီတိုတို ဝတ်ဆင်စေခြင်းကြောင့် ယောက်ျားလျာပုံပေါက်နေသည် ဟု ထင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ထို့အပြင်အဆင်ကြောင့် သူမ၏ အသက်ကို ခန့်မှန်းရခက်သည်။ ။

သို့သော် သုံးဆယ်မကျော်သေးတာ သေချာသည်။ ။ ပြီးတော့ သူမ၏ မျက်နှာထား၊ အရယ် အပြုံး အပြောအဆို လွန်စွာနည်းသည်။ ။ အဆောင်ကျောင်းသူတွေနှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှုမရှိပေ။ နှစ်ယောက်ခန်းကို နှစ်ယောက်စာပေးပြီး သူမတစ်ယောက်တည်းနေသောကြောင့် သူမအနေဖြင့် မဖြစ်မနေ စကားပြောရမည့်သူလည်း မရှိတော့ပေ။

အဆောင်ကျောင်းသူများ သည် 'မုန်းမေ့အောင်'ကို မမုန်းနိုင် မမေ့နိုင်ဘဲ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ။ အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ပပကို မသိမသာ မေးမြန်းတော့လည်း မထူးခြားပေ။ သူမသည် ဘွဲ့တစ်ခုရပြီး ကုမ္ပဏီတ

စံခုမှာ အလုပ်လုပ်ရသော သာမန်မိန်းကလေးအဖြစ်သာ သိကြသည် ။
တိမ်သဉ္ဇာမှ ထွက်သွားလျှင်တော့ ‘မုန်းမေ့အောင်’ကို အလိုလိုမေ့သွားသ
ည် ။ သို့သော် မည်သူကမှ သူမကို မုန်း မည်မဟုတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် သူမသည် ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းကို မဖန်တီးတတ်သော မိန်းမ တ
စ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ထင်ပါ၏။

ညခုနစ်နာရီကျော်လျှင် တိမ်သဉ္ဇာ၏ စည်းကမ်းအရ အပြင်ထွက်ခွင့်
မရှိတော့ပါ။ ညခုနစ် နာရီထိုးလျှင် အဆောင်၏ ဝင်းတံခါးကြီးကို အပြီး
တိုင် သော့ခတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ထိုစည်းကမ်းကို မည်သူမှ ချိုးဖောက်
ရန် မဝံ့တော့ပါ။

အများအားဖြင့် အဆောင်ကျောင်းသူအများ စုသည် ဒေါ်ပပ၏ ဧည့်
ခန်းမှာ တီဗွီကြည့်ရင်း အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိသည် ။ ညရှစ်နာရီ
သတင်းကြေညာပြီးလျှင် လူစုကွဲပြီး ခင်ရာမင်ရာ အုပ်စုအလိုက် အခန်း
တစ်ခန်းမှာ စုဝေးဝိုင်းဖွဲ့ကြသည် ။

မုန်းမေ့အောင်၏ အခန်းနှင့်ကပ်လျက် အခြားအခန်းတစ်ခုတွင် အ
ဆောင်ကျောင်းသူငါးဦး အမြဲလိုလိုဆိုကြသည် ။ နှစ်ယောက်က တက္က
သိုလ်ကျောင်းသူ၊ တစ်ယောက်က ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း၊ ကျန်နှစ်ယောက်က
ကွန်ပျူတာသင်တန်းဆိုတဲ့ သင်တန်းမျိုးစုံတက်ရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်
။ သင် တန်းတက်ရန် လာသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က တိမ်သဉ္ဇာ
သို့ ရောက်တာ မကြာသေးသော်လည်း ရည်ရွယ်ချက်တူသူချင်းဖြစ်၍
အမြဲမခွဲ တတွဲတွဲဖြစ်သွားသည် ။

ထိုညက သူတို့ ငါးဦး လက်ဖက်သုပ်စားကြရင်း စကားတွေပြောကြ
သည် ။ ယနေ့ပြောသော စကားတွေက အခါတိုင်းလို နောက်ဆုံးအပေါ်
အဝတ်အစားနှင့် အလှပြင်ပစ္စည်းများ အကြောင်း၊

ကောင်လေးတွေအကြောင်း၊ အဆောင်ရှင် ဒေါ်ပပ၏ သတင်းစသော သတင်းအကြောင်းအရာများမှ ထူးခြားစွာ ခွဲထွက်နေသည် ။ ယနေ့ည စကားဝိုင်း၏ ခေါင်းစဉ်နှင့် ဦးတည်ချက်က ယခင်ညများ ထက် အဆင့်မြင့်သည် ဟု ဆိုရပေမည်။

ထိုစကားဝိုင်းသည် ‘ထွေးထွေးရီ’ကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည် ။ ထွေးထွေးရီက ဂုဏ်ထူးတန်း တက်နေသော ရိုးရိုးသားသား မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သူမထက် ခြောက်နှစ်ခန့် ငယ်သော ကောင်လေးနှင့် ချစ်ကြိုက်နေသည် ။ ကောင်လေးက ဂျစ်ကန်ကန်၊ လူရှုပ်လူပွေ၊ ရည်းစား များ တာလည်း ထွေးထွေးရီ အသိပင်။ သိလျက်နှင့် ကောင်လေးဆိုးသမျှ သည်းခံစွဲလမ်းနေတော့ ကျန်တဲ့ သူတွေက ထွေးထွေးရီကိုယ်စား မကျေမနပ်ဖြစ်ကြသည် ။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးဝေဖန်ရင်း စကားဝိုင်းသည် ခေါင်းစဉ်တစ်မျိုးအသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည် ။

သူမတို့ ပြောတာတွေ နားထောင်ကြည့်ပါ။

"ကိုယ်သာဆို ဒီလိုကောင်ဆိုးမျိုးရဲ့ ဒဏ်ကို သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး ထွေးထွေးရီ။ ဝမ်းဂိုး၊ တူးကမ်း၊ သရီး ဝိတ် ပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လက်ထပ်မပြီးမချင်း ကိုယ့်လက်တွဲဖော်ကို စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်"

"ကြီးရင်မှီ၊ ငယ်ရင်ချီတဲ့ ၊ တို့ ကတော့ ချီတာပဲ ခံချင်လို့ ကိုယ့်ထက် ငယ်တဲ့ သူကို စိတ်မကူးဘူး၊ အသက်ကြီးကြီးလူနဲ့ ပဲ အိမ်ထောင်ပြုမယ်၊ ဒါမှ တစ်သက်လုံး အလိုလိုက်မှာ "

"ဘာလဲ သွားမပါရင်နေ၊ ကားပါဖို့ ပဲ လိုတယ်ဆိုတဲ့ အရွယ်လား"

"အို...လင်ကံဆိုတာ ထိထိုးသလိုတဲ့ ၊ တိုးချင်မှ တိုးတာ၊ ကံကောင်းရင် အဲကွန်းခန်းထဲမှာ ရေခဲမုန့်စားရသလို အေးအေးလေးနေရမှာ ပဲ၊ ကံ

မကောင်းရင်လည်း ဆိုဖာဆက်တီပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ပိုးပဝါနဲ့ မျက်ရည်သုတ်နိုင်အောင် ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့ သူကို ရှာယူထားမှ ဖြစ်မယ်"

"ဒါကတော့ကွာ၊ နှုတ်ချို့ သျှိုတစ်ပါးဆိုတဲ့ လောကနီတိဟာ မိန်းမတွေနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ် သက်တဲ့ စကားပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စကားချို့ချို့ပြောတတ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာဟာ ကားတစ်စီးရဲ့ စတီယာတိုင်နဲ့ ဘရိတ်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လိုသလို မောင်းနိုင်တယ်"

"သမီးတို့ ကတော့ အပျိုကြီးပဲ လုပ်မယ်၊ ဒါဆို ရေခဲမုန့်နဲ့ အဲကွန်းလည်း မလိုဘူး၊ ပိုးဝပါလည်း မလိုဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ"

"ဝုန်း..."

ကပ်လျက်အခန်းမှ တံခါးပိတ်သံကြောင့် သူတို့ အသံတွေ ရုတ်တရက် တိတ်သွားသည်။ ။ ဒါ မုန်းမေ့အောင်ရဲ့ အခန်းက အသံဆိုတာ သူတို့အားလုံး သိသည်။ ။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူတို့ အခန်း တံခါး ရုတ်တရက်ပွင့်သွားပြီး ကျစ်ဆံမြီးရှည်၊ ရုပ်အင်္ကျီပွပွ၊ ထဘီတိုတိုနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် အခန်းထဲရောက် လာပြီး သူတို့ အခန်းကျဉ်းလေးမှာ ပို၍ မွန်းကျပ်သွားသည်။ ။

သနပ်ခါးမရှိသော မုန်းမေ့အောင်၏ မျက်နှာဆီမှ အဆီပြန်လျက် ဟန်ဒရက်ဝပ် မီးသီးအောက်မှာ လင်းလက်နေသည်။ ။ မျက်လုံးတွေက စူးရှတောက်ပြောင်လွန်းလှသည်။ ။ မျဉ်းဖြောင့်သဏ္ဌာန် တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက လေးကိုင်းလို အောက်သို့ ခပ်ကွေးကွေးညွတ်ကျသွားတော့ မလှမပသော မဲ့ပြုံးကို ဖြစ်စေသည်။ ။

မုန်းမေ့အောင်...သူမ ဘာတွေ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလဲ။ သူမ အခန်းအနီးမှာ ဆူညံနေသည် ဟု ဆိုရအောင် ယခင်ကလည်း ဒီလိုပြောဆိုဆူညံနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စလောက်နှင့် ဒီလောက် ဒေါသမကြီးသင့်

ဟု ထင်သည် ။ ပြောရလျှင် သူတို့ လည်း အဆောင်မှာ ပိုက်ဆံပေးနေကြတာပဲ၊ ဒါဟာ သူတို့ ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်၊ သူတို့ ရဲ့ အခွင့်အရေး ။

အဆောင်ကျောင်းသူငါးဦး၏ အတွေးမဆုံးခင် မုန်းမေ့အောင်က စကားစပြောသည် ။

"မင်းတို့ အားလုံး မိန်းမတွေဆိုတော့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးကိုမျှော်လင့် ပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေကြတာ စိတ်ကူးယဉ်နေကြတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်ချင်ဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ထက် မဖြစ်သင့်ဆုံး မိန်းမဘဝကို ရောက်မသွားအောင် ရှောင်နိုင်ဖို့ အရေးကြီး တယ်။ လူဖြစ်ရှုံးတဲ့ မိန်းမဘဝကိုရောက်စေနိုင်တဲ့ အကြောင်းသုံးချက်ရှိတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲသိ လား"

သူမ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။

မုန်းမေ့အောင်ကို ငေးကြည့်နေသော မျက်ဝန်းဆယ်စုံမှာ ပဟေဠိအမှတ်အသားတွေ ပေါ်နေသည် ။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းကောင်မလေးက မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုမှ ရင်သားအလှပြင် ကြော်ငြာဖတ်လက်စကို ပြန်မပိတ်နိုင်ဘဲ မုန်းမေ့အောင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေဆဲ။

မုန်းမေ့အောင်က ဘာကိုမှ ဂရုမထားသလို သူမ၏ စကားကိုဆက်၍ ဆိုသည် ။

"လူဖြစ်ရှုံးတဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ နံပါတ်တစ်က မူးယစ်စေတတ်တဲ့ အရက်သေစာကို ရောင်းချပြီး ဝမ်းစာရှာဖွေရတဲ့ မိန်းမဘဝတဲ့ ။ ကိုယ့်အဖေ၊ ကိုယ့်လင်၊ ကိုယ့်သားတွေ အရက်မူးလာရင်တောင် စိတ်ညစ်၊ စိတ်ဆိုးရတဲ့ မိန်းမဘဝမှာ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်တဲ့ ယောက်ျားပေါင်းများစွာ မူးယစ် ရီဝေ ရမ်းကားတာကို ဖောက်သည် မ

ပျက်၊ အပြီးမပျက်စေဘဲ သည်းခံခွင့်လွှတ်နေတာ ဘယ်လောက် ဆိုးဝါး တဲ့ ဘဝလဲ"

သူမက မေးခွန်းပုံစံဖြင့်ပြောသော်လည်း တုံ့ပြန်မည့်သူမရှိပါ။

"နံပါတ်နှစ်ကတော့ ငွေကြေးကြောင့်ဖြစ်စေ၊ သွေးသားဆန္ဒအရဖြစ် စေ၊ ယောက်ျားများ စွာနဲ့ ရင်းနှီးဆက်ဆံနေရတဲ့ မိန်းမဘဝပဲ၊ နေရာမ ရွေး၊ လူမရွေး၊ ငွေပေးနိုင်တဲ့ သူနဲ့ စိတ်ပါသည် ဖြစ်စေ၊ စိတ်မပါသည် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ ပျော်ပါးခွင့်ပေးရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ တွေးကြည့်ရုံနဲ့ နှလုံးသွေးပျက်လောက်အောင် လူဖြစ်ရှုံးတဲ့ ဘဝပဲ"

ညိုသော သူမ၏ မျက်နှာပြင်သည် ရုတ်တရက် ရွာတော့မည့်မိုးလို အုံ့မှိုင်းသွားသော်လည်း အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လျက် ထိုမိုးကို မရွာစေ ရန် သူမ တားဆီးနိုင်သည် ။

"နံပါတ်သုံး- လူဖြစ်အရုံးဆုံးမိန်းမဘဝကတော့ ယောက်ျားတစ် ယောက်ရဲ့ မယားငယ်အဖြစ်မျိုးပဲ။ မယားငယ်ဆိုတဲ့ ဘဝတစ်ခုကိုရဖို့ အဲဒီမိန်းမ အသုံးပြုရတဲ့ အရင်းအနှီးက တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မိ သားစုတစ်ခုရဲ့ မျက်ရည်၊ အမုန်း၊ နာကြည်းမှု၊ ဘယ်တော့မှ မပြေတဲ့ ရ နံငြိုးနဲ့ ကျိန်စာတွေပဲ။ သူတစ်ပါးရဲ့ လင်နဲ့ ပျော်ပါးမြူးထူးနေတဲ့ အချိန် တိုင်း တစ်ဖက်မိသားစုရဲ့ ရင့်သီးရက်စက်တဲ့ ကျိန်စာတွေတအိအိ ပိကျ လာတာကို မသိနိုင်တဲ့ မယားငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ အဆုံးစွန်ဆုံး ယုတ်ညံ့စွာ လူဖြစ်ရှုံးတဲ့ ဘဝ တစ်ခုပဲ"

သူမ၏ မျက်နှာထားနှင့် စကားတွေကို မှ င်တက်သလို ငေးမောနား ထောင်နေသော သူတို့ အားလုံး ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားသလို ခံစားရ သည် ။ မုန်းမေ့အောင်၏ ချုံ့ခိုတိုက်ခိုက်မှုအောက်မှာ သူတို့ အားလုံး အံ့သြငြိမ်သက် တွေဝေဆဲ။ မုန်းမေ့အောင်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးရှိက်

လျက် ခံစားမှုကင်းမဲ့သွားသလို ခေတ္တငြိမ်သက်သွားသည်။ ။

အတန်ကြာမှ ..

"ဆောရီး"ဟု တောင်းပန်သလို ခပ်တိုးတိုးပြောကာ အခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာဖွင့်၍ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားလေသည်။ ။

အဆောင်ကျောင်းသူငါးယောက် ခံစားမှုကိုယ်စီဖြင့် အကြည့်ချင်းဖ လှယ်နေဆဲ သင်တန်းမျိုးစုံ လာတက်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက် က ရုတ်တရက် ထအော်လေသည်။ ။

"အို...သတိရပြီ"

"ဘာလဲဟင်...ဘာလဲ"

"ဒီအဆောင်ရောက်ကတည်းက မြင်ဖူးပါတယ်ဆိုပြီး ကြည့်နေတာ၊ သူ သမီးတို့ မြို့ကပဲ၊ သူ့ရဲ့ ပထမနာမည်က မုန်းမေ့အောင် မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့မိဘတွေက ချမ်းသာတယ်။ သူ့မှာ ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့အမေ နဲ့ သူတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်လုံး သိပ်ချောတာ၊ သူ အရင်က ဒီလိုကြီး နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အမြဲလှပဖူးရှုနေတာ၊ ချမ်းလည်း ချမ်းသာ၊ လှလည်း လှဆိုတော့ မြို့ပေါ်မှာ နာမည် ကြီးတွေပေါ့ ဒါပေမဲ့"

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောစမ်း"

"ကံဆိုးချင်တော့ သူ့အဖေက မြို့အစွန်ပန်းခြံနားက အသစ်ဖွင့်တဲ့ အရက်ဆိုင်ကို ညနေတိုင်း အရက်သွားသောက်ရင်း ကောင်တာမှာ ထိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ငြိသွားတာ၊ အဲဒီမိန်းမကလည်း ခပ်ပျက်ပျက်၊ နာမည်ကြီးထဲကပါ။ သူ့အဖေက ဘာဖြစ်လို့ များ အဲဒီမိန်းမကို တရားဝင်လက်ထပ်ယူ လိုက်လဲမသိဘူး။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက သူတို့ သားအမိတွေ မြို့ပေါ်ကပျောက်သွားတာ၊ အို... သူ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း လာ

နေတာပဲကိုး၊ ပြီးတော့ သူ့နာမည်က မုန့်မေ့အောင်တဲ့ "

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ်၊ နွယ်နီမဂ္ဂဇင်း

ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော်

ဝေဝေ ငယ်စဉ်က အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေဟူ၍ များများ စားစား မရှိခဲ့ပါချေ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းခဲ့သူကို သူငယ်ချင်းဟု သတ်မှတ်ပါက ဝေဝေမှာ ရင်းနှီးသော မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ထိုသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် သူမနှင့် ဖိုခ နောက်ဆိုင် အိမ်နီးချင်းများ ဖြစ်ကြပြီး ကျောင်းမှ လည်း တစ်တန်းတည်း။ တစ်ခန်းတည်းကျသဖြင့် ပို၍ ရင်းနှီးခင်မင်သွားခဲ့သည် ဟု ထင်ပါသည်။ ။ သူမတို့ သုံးယောက်သည် ငါးတန်းမှ ဆယ်တန်းအထိ မခွဲတမ်း ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသည်။ ။ သူမတို့ သုံးယောက်အတွဲသည် ကျောင်းမှာ အလွန်ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့သည်။ ။ အဓိကအကြောင်းကတော့ ချောမောလှပလွန်းသော "ကလျာ" ကြောင့်ဖြစ်တာ သေချာသည်။ ။ ဝေဝေနှင့် ခင်မြမြက သာမန်မိန်းကလေးများ အဖြစ် မထင်ရှားသော်လည်း မိန်းမလှလေး ကလျာနှင့် ထာဝစဉ်တွဲသောသူများ အဖြစ် လူသိများကြသည်။ ။ စိန်နားကပ်ရောင်ကြောင့် ပါးပြောင်သည် ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။ ။

ကလျာ၏ ဖခင်က အရာရှိကြီးဖြစ်ပြီး မိခင်က အထက်တန်းပြကျောင်းဆရာမဖြစ်သည်။ ။ ကလျာသည် ရုပ်ရည်လှပသလို ခေတ်ရှေ့ပြေးအောင်လည်း ပြင်ဆင်တတ်သည်။ ။ အဖြူနှင့်အစိမ်း ဆင်တူဝတ်ရသော ကျောင်းသူများ အားလုံးထဲမှာ ပင် "ထင်း" ခနဲနေအောင် လှပစွာပြင်ဆင်

င်ပြုပြင် တတ်သည် ။ ပြီးတော့ နှစ်စဉ် ကျောင်းကပွဲတွေမှာ တစ်ပင်တို
င် မင်းသမီးအဖြစ် အစဉ်ရွေးချယ်ခံရသည် ။ အားကစားဘက်မှာ လည်း
ဘတ်စကက်ဘော လက်ရွေးစင်ဖြစ်ပြန်သည် ။ ဝေဝေနှင့် မြမြက
ကလျာသွားလေရာကို ဂုဏ်ယူစွာလိုက်ပါရင်း ပျော်မွေ့နေသူများ သာဖြစ်
သည် ။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တော့ ဝေဝေက (က)အဆင့်ဖြင့်အောင်
ပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရသည် ။ ကလျာနှင့် ခင်မြမြက (ခ)အ
ဆင့်ဖြင့် အောင်မြင်သောကြောင့် ဆယ်တန်းဆက်တက်ရင်း ကျန်နေခဲ့
သည် ။ သို့သော် ဝေဝေ ကျောင်းပိတ်၍ မြို့ပြန်တိုင်း ကလျာ၊ ခင်မြမြတို့
မခွဲဘဲ တတွဲတွဲသာ ရှိနေဆဲတည်း။

ဤသို့ မခွဲဘဲ တွဲနေစဉ်အတွင်းမှာ ပင် ဝေဝေအတွက် အမှတ်မထင်
ကိစ္စတချို့သည် ကလျာအတွက် အနှောင့်အယှက်အနည်းငယ် ဖြစ်ကောင်း
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူမ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ပါချေ။

ဥပမာ သူတို့ သုံးယောက်နှင့် ဆုံတွေ့စဉ် အခြားသူများက ဝေဝေကို
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တစ်ယောက်အဖြစ် အထင်ကြီးသော
မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်တတ်သည့်အခါမျိုး ဖြစ်သည် ။ သူမတို့ သုံး
ယောက်တွင် ကလျာသာ လူများ စွာ၏ အထင်ကြီးစွဲမက်စေခဲ့တာ။ နေ
သားတကျဖြစ်ခဲ့သော အခြေအနေ၏ ယိုင်နဲ့ ခြင်းသည် ကလျာ၏ အတ္တ
စိတ်ကို နှံ့စေမည် ထင်ပါ၏။ သို့သော် မည်သို့သော အခြေအနေမျိုးကမှ
သူတို့ သုံးယောက်၏ ရင်းနှီးခင်မင်မှုကို မပြိုကွဲစေတာလည်း
အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ ၏။ ထို့အတူ ကလျာ၏ လှပမှုနှင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှု
ကိုလည်း မည်သူကမှ မလွှမ်းမိုးနိုင်တာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

သူမ ကျောင်းမပြီးခင် ခင်မြမြက အိမ်ထောင်ကျသွားသည် ။ ဆယ်

တန်းကို (ခ)စာရင်းကပင် ထပ်မံအောင်မြင်သော ကလျာက သူနာပြုသင်တန်းတက်သွားသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူမတို့ သုံးယောက်၏ တွေ့ဆုံခွင့်ရသော အကြိမ်အရေအတွက်သည် တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးသွားလေ၏။

တက္ကသိုလ်မှာ ဆုံတွေ့ရသော အပေါင်းအဖော်များ သည် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလို ကလေးဘဝ ကတည်းက ပေါင်းသင်းခဲ့တာ မဟုတ်သော်လည်း ကျွမ်းဝင်မှုအတိုင်းအတာက ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှပါ၏။ ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်မှာ ဆုံတွေ့ရသော အပေါင်းအသင်းများကိုလည်း သူငယ်ချင်းစာရင်းထဲမှာ ထည့်သွင်း သတ်မှတ်ရမည်ဟု ထင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် တစ်ဆောင်တည်းနေ တစ်တန်းတည်းတက်ရသော အပေါင်းအဖော်များ ၏ နက်ရှိုင်းသော ခင်မင်မှုကို တိုင်းတာရန် ခက်ခဲလှချေ၏။

အထက်တန်းကျောင်းမှာ အပေါင်းအသင်းနည်းခဲ့သော ဝေဝေသည် တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်မှာ အပေါင်းအသင်း နယ်ချဲ့တတ်လာသည်။ အပေါင်းအသင်းများ စွာဖြင့် ခင်မင်ပိုင်းဖွဲ့ခြင်းတွင် ပျော်မွေ့ တတ်လာသည်။

ယခုတော့ ငယ်ပေါင်းတွေနှင့်လည်း ကွဲကွာသွားခဲ့ချေပြီ။ စဉ်းစားကြည့်လျှင် နှစ်ပေါင်းနှစ် ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီပဲ။ ဝေဝေက ကျောင်းတက်တုန်းက ခင်မင်ခဲ့သူများ နှင့် အဆက်အသွယ်များ စွာ ရှိတတ်သဖြင့် ထိုမိတ်ဆွေများ ၏ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအခြေအနေတွေကို ကြားသိနေရသည်။ ။ အချို့က အစိုးရဌာနတွေမှာ ရာထူးကြီးကြီးဖြင့် တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်နေကြသည်။ ။ အချို့က ကုန်သွယ်ခြင်း အလုပ်ဖြင့် ကြီးပွား ချမ်းသာကြသည်။ ။ အချို့က ဘဝတိုက်ပွဲကို ပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန် တိုက်ခိုက်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေဝေကတော့ အသက်ကြီးလာမှ ငယ်ငယ်က မိတ်ဆွေတွေကိုတွေ့ရလျှင် ပိုပြီး ပျော်ရွှင်သလို ခံစားရသည်။ ။ လောကသစ်၏ ရင်ခွင်မှာ တွေ့ကြုံရသော မိတ်ဆွေသစ်အချို့၏ မျက်နှာ ဖုံးအတုတွေ၊ ရင်ထဲက မဟုတ်ဘဲ လည်ချောင်းဆီကလာသည့် စကားချို့ချို့တွေကို အော်ဂလီဆန်စွာ သိနားလည်ခွင့်ရ လာလေလေ၊ ငယ်ငယ်ကပေါင်းခဲ့သည့် ငယ်ပေါင်းတွေ၏ ဖြူစင်သော ခင်မင်မှုတွေကို တမ်းတလွမ်းရလေ ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း အချိန်ကာလများ ၏ တိုက်စားမှုနှင့်အတူ ကြုံတွေ့ရသော လောကဓံ၊ ပြောင်းလဲလာသော ဘဝပုံစံမျိုးစုံကို သူမခံစားခဲ့ရသလို သူမ ငယ်ပေါင်းများ ၏ ဘဝပုံစံ ပြောင်းလဲမှု အမျိုးမျိုးကိုလည်း စဉ်ဆက်မပြတ်သော ဆက်သွယ်ခြင်းမျိုးစုံဖြင့် ကြားသိခံစား စာနာခဲ့ရသည်။ ။

ထူးခြားသည် က ဝေဝေသည် တကယ့်သူငယ်ချင်း အစစ်ဖြစ်သော ကလျာနှင့် ခင်မြမြကို အဆက်အသွယ် ပြတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ဝေဝေကလည်း အလုပ်တာဝန်တွေဖြင့် သျှောင်နောက်ဆံထိုးပါရင်း ဇာတိမြို့ကို မရောက်ဖြစ်တော့ပေ။ သို့သော် ကလျာနှင့် ခင်မြမြကို အမြဲသတိရလျက် ရှိနေတတ်သည်။ ။ သူတို့ နှင့် သိပ်တွေ့ချင်သော စိတ်ဆန္ဒတွေ မကြာခဏ ပေါ်လာတတ်သည်။ ။

တစ်ရက်တွင် ဦးလေးတစ်ယောက်၏ နာရေးကိစ္စကြောင့် သူမ၏ ဇာတိမြို့လေးသို့ မဖြစ်မနေ ပြန်သွားရစဉ် ခင်မြမြနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရသည်။ ။ ခင်မြမြသည် ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဖြင့် အဆင်ပြေနေဟန် ရှိသည်။ ။ ခန့်ညားသော ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှ ပြုံးပြုံးပြက်နေသော စိန်ရွှေရတနာများက သူမ၏ ပြည့်စုံကြွယ်ဝမှုကို ဖော်ပြနေသည်။ ။

"ခင်မြမြရယ်...ဝလိုက်တာ...တို့ မတွေ့တာ ကြာပြီနော်.."

"နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီလေ...ဝေကတော့ သိပ် ပြောင်းလဲပုံမရဘူး..."

"ထင်လို့ ပါ..ဧရာက မနေဘူးလေ...အခုပဲ ဝေက ...ကလေးသုံးယောက်အမေ ဖြစ်နေပြီ၊ ဝေ့ သမီးကြီးက အရင်က တို့ တွေကျောင်းအတူသွားခဲ့တဲ့ အရွယ်ပေါ့...ဆယ်တန်းကျောင်းသူကြီးဖြစ်နေပြီ"

"မြက ...ကလေးငါးယောက်၊ အကြီးဆုံးက ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ "

"ကလျာကို သတိရလိုက်တာဟယ်...နင် ကလျာနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိလားဟင်...မြ"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ဖက်စကားပြောရင်း ကလျာကို သတိရစိတ်ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသည် ။

ခင်မြမြသည် ဝေ၏ အမေးကို ချက်ချင်းအဖြေမပေးဘဲ ခေတ္တတွေဝေသွားသည် ။ ပြီးမှ သက် ပြင်းရှိုက်လျက်...

"ကလျာအကြောင်းက စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ ဝေရယ်"

"ဟင်..ကလျာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ပြောပြစမ်းပါ"

"ကလျာ သူနာပြုသင်တန်းတက်တာ ဝေ သိပြီးသားပဲ...မကြာခင် အထူးကုဆရာဝန်တစ် ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တယ်...သားလေးတစ်ယောက် ထွန်းကားတယ်၊ သူ့သားလေး...အခု ကိုးတန်း ရောက်နေပြီလေ..."

"ဒါတွေက ကလျာအတွက် တစ်ခုမှ စိတ်မကောင်းစရာမပါဘဲ မြရဲ့ "

"ဒါပေမဲ့ ကလျာရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်မပြေဘူး ဝေရဲ့ ...၊ သူ့

ယောက်ျားနဲ့ ကွဲသွားသလိုလိုလည်း ကြားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသေအချာ တော့ မဟုတ်ဘူး နော်...မြလည်း ကလျာကို မေးရမှာ အားနာလို့ "

"အခု...ကလျာ ဘယ်မှာ လဲဟင်"

"ရန်ကုန်မှာ ပဲ...သူ့လိပ်စာ မြမှာ ရှိတယ်...ပေးလိုက်မယ်"

ကလျာ၏ လိပ်စာလေးကို 'ဝေ'ကိုင်ဆောင်နေကျ လိပ်စာစာအုပ်ထဲ မှာ အမှတ်ထင်ထင် ရေး မှတ်ထားလိုက်သည် ။

သူက ကလျာကို သိပ်သတိရနေသည် ။

ဝေဝေ ရန်ကုန်ရောက်ခိုက် ကလျာနှင့်သွားရောက်တွေ့ဆုံမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည် ။ ပို၍ သေချာအောင် မသွားခင် ကြိုတင်၍ ဖုန်းဆက်သည် ။ ဖုန်းခလုတ်တွေ နှိပ်နေသော ဝေဝေ၏ လက်ချောင်းလေးများ သည် ဝမ်းသာမှုဖြင့် တုန်ရီနေသည် ။

"ဟဲလို.."

တစ်ဖက်မှ ထူးသံကြားရသည် ။

"ကလျာ...ကလျာ လားဟင်..."

"ဟုတ်ပါတယ်..."

"ကလျာ..အခုပြောတာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်လဲ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း..."

"

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားသည် ။ အတန်ကြာမှ ...

"ဟယ်..မိဝေ...နှင့်အသံ ခွေးချီသွားတောင် သိတယ်..."

"အောင်မယ်...နှင့်ဆီကို ခင်မြမြ ကြိုတင်ဖုန်းဆက်ထားလို့ မဟုတ်လား"

"ခင်မြမြ ကြိုပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်အသံကို ငါတကယ်မှတ်မိတယ်...အခု ဝေ ရန်ကုန်က ဆက်တာလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ကလျာ...ငါ အခု ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်။ မနက်ဖြန် စစ်တွေကို ပြန်ဖို့ လေ ယာဉ်လက်မှတ် လုပ်ပြီးပြီ။ ဒီတစ်ညပဲ နင်နဲ့ တွေ့နိုင်မှာ ... နင် အားတယ် မဟုတ်လား..."

"ဒီည ငါ ဂျူတီမရှိဘူး...လာခဲ့လေ..ငါလည်း နင်နဲ့ သိပ်တွေ့ချင်တာပဲဝေရယ်...၊ ဒါနဲ့ နင်က ငယ်ငယ်တုန်းက အတိုင်းပဲ သိပ်မပြောင်းလဲဘူးလို့ မြမြက ပြောတယ်...ငါကတော့ နည်းနည်း ဝနေပြီ"

"ဝလည်း လှမှာ ပါကွာ... ကလျာက ငယ်ငယ်ကတည်းက လှတဲ့ သူပဲ"

"ဒါနဲ့ ဝေ... နင့်ယောက်ျားက ပြည်နယ်အဆင့် အရာရှိကြီး ဖြစ်နေပြီဆို..."

"မဟုတ်ပါဘူး ကလျာရယ်... ခရိုင်အဆင့်ပဲ ရှိပါသေးတယ်"

"ဝေကဗျာတွေ ဖတ်ရတယ်... ဆောင်းဝေဝေ ဆိုတဲ့ ကလောင်နာမည်နဲ့ လေ... နင်သိပ်အောင် မြင်တာပဲနော်...ငါ သိပ်ဝမ်းသာတာဘဲ"

"ကလျာရယ်... မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အားရပါးရ ပြောချင်တယ်ဟာ... ဒီနေ့ညနေ ငါးနာရီ ငါလာခဲ့မယ်..."

"ကလျာ ညစာချက်မထားနဲ့ ... ဝေ ဆိုင်ကဝယ်လာခဲ့မယ်။ ကလျာရဲ့

လိပ်စာကို ဝေ ဖတ်ပြ မယ်နော်... မှန်ရဲ့ လားလို့ "

ခင်မြမြပေးသော ကလျာ၏ လိပ်စာကို ဝေက ဖတ်ပြသည် ။ ကလျာ
က နားထောင်ပြီး ..

"မှန်တယ် ဝေ ဒါနဲ့ နင်ကားစီးတတ်ရဲ့ လား... တို့ အိမ်က အတွင်း
ထဲလဲ ဝင်ရတယ်.."

"ကိစ္စမရှိဘူး သူငယ်ချင်း၊ ဝေကားဆရာက ရောက်အောင် ပို့ပေးပါ
လိမ့်မယ်"

ကလျာ၏ အသံက မဆိုစလောက် ငြိမ်သက်သွားသည် ။ ပြီးမှ ...

"အေးပေါ့လေ... ကလျာတို့ က ကားမရှိဘူး၊ လိုင်းကားပဲစီးရတာဆို
တော့..။ ထားပါလေ.. တို့ စောင့်နေမယ်...ဒါပဲနော်"

ဖုန်းပြောပြီးတော့ ဝေပါးစပ်ကို ဝေကိုယ်တိုင် ပိတ်ရိုက်ချင်သွားသ
ည် ။ သို့သော် ဝေ၏ အရောင်ခြယ်မှု ကင်းရှင်းသော ခင်မင်မှုကို ကလျာ
နားလည်ကောင်းမှာ ပါဟူသော ယုံကြည်မှုဖြင့် ခင်မြမြပေးသော လိပ်
စာအတိုင်း သမီးကြီးကိုခေါ်ပြီး အရောက်သွားခဲ့ည်။

ကလျာ၏ အိမ်က တိုက်ခန်းတစ်ခု၏ တတိယထပ်မှာ ဖြစ်သည် ။
ကလျာ၏ တိုက်ခန်းရှေ့ ရောက်အောင် လှေကားထစ်များကို
မောပန်းစွာကျော်ဖြတ်ရင်း ဝမ်းသာနေသော ဝေ၏ စိတ်ကို သော့ ခ
လောက်ကြီးတစ်ခုက သရော်သလို ဆီးကြိုနေသည် ။

"ကလျာ အရေးပေါ်ကိစ္စကြောင့် ထွက်သွားတာလား...သူက ဆေးရုံ
ဆရာမ ဆိုတော့ ဟုတ် ချင်ဟုတ်မှာ "ဟု တွေးသည် ။

ပြီးတော့ တောဆန်စွာပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းကို တံခါးခေါက်စုံ
စမ်းမေးမြန်းကြည့်တော့ "မသိဘူးတဲ့ "။ တံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည် ။

သားအမိနှစ်ယောက် ကားထဲမှာ ထိုင်ပြီး ကလျာပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ ။ သေချာချိန်းထားတာပဲ ကလျာအမြန်ပြန်လာမှာ ပါ။ ကားထဲမှ နေ၍ ၀၀လှလှ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတွေ့တိုင်း ကလျာလားဟူသော အထင်ဖြင့် မျှော်ကြည့်ပြန်သည်။ ။ လမ်းထဲကို တက္ကစီတစ်စီးလာလျှင် ကလျာပြန်လာသလားဟု တွေးပြီး ရှာဖွေကြည့်ပြန်သည်။ ။ ကလျာ ကား ပြန်မလာသေးပါချေ။

လမ်းမီးတွေ လင်းလက် လာပြီ။

ညသည် လမ်းပေါ်မှာ အသွင်တစ်မျိုးဖြင့် ဆန်းသစ်လာသည်။ ။ ကလျာ၏ အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရသေးပါလား။ ကလျာမရှိလျှင် သူ့သားလေး အိမ်မှာ ရှိရမှာ ပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲ...။

"ဝါး..."

သမီး၏ သန်းဝေသံကြောင့် ဝေဝေ မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။ ။

ကားမောင်းသူက လမ်းဘေးကွမ်းယာဆိုင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ။ ဝယ်လာသော ဟင်းထုပ်တွေလည်း အငွေ့သေကာ အေးခဲ့သွားပြီ။ ဝေဝေသည် နာရီကို ကြည့်သည်။ ။ ည ရှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်သာ လိုတော့သည်။ ။ မနက်စောစော ခရီးထွက်ရန်အတွက်လည်း ပြင်ဆင်ရဦးမည်။ နောက်အ ချိန်ကာလ မည်မျှကြာမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်လိမ့်မည်ဆိုတာ ဝေဝေ မခန့်မှန်းနိုင်ပါချေ။ ထို့အတူ နောက် အချိန်ကာလ မည်မျှကြာမှ ကလျာနှင့် ထပ်မံကြုံဆုံခွင့်ရလိမ့်မည်ဆိုတာကိုလည်း ဝေဝေ မခန့်မှန်းတတ်ပါချေ။

ဝေဝေစီးလာသော ကားလေးက လမ်းထဲမှ ဖြေးလေးစွာ ထွက်ခဲ့သော်လည်း ဝေဝေ၏ သမင် လည်ပြန်အကြည့်တွေက ကလျာ၏ တိုက်ရှေ့မှ ကျန်နေဆဲဖြစ်သည်။ ။

ဝေဝေကတော့ စိတ်မလျှော့ပါ။ သူမငယ်စဉ်က ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သော
ငယ်ပေါင်းတွေကို အသက်ကြီးမှ ပို၍ ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းဖော်ရမည့် "ကြီး
ဖော်" များ အဖြစ် ထပ်မံတွေ့ဆုံခွင့်ကြုံရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားရဦးမ
ည် ဖြစ်ပါ၏။

၂၀၀၃ခုနှစ်၊ မေလထုတ်၊ နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်း
